

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Karla Šimky a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. Š. P., Ph.D., LL.M.**, zast. JUDr. Vladimírem Sharpem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Revoluční 1003/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. MV-47150-2/TP-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2025, č. j. 11 A 50/2024-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal Policejní prezidium ČR, Kriminalistický ústav Policie ČR (dále „kriminalistický ústav“), o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“). Konkrétně se mělo jednat o operační postupy *KÚP-SOP-4 Stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle rozložení tonerových částic* a *KÚP-SOP-47 Přímé optické stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle jednotlivé tonerové částice* (dále „operační postupy“). Tyto postupy využívá kriminalistický ústav při vyhotovování znaleckých posudků. Postupoval podle nich i v případě klienta, kterého žalobce jako advokát zastupoval v trestním řízení. Kriminalistický ústav prostřednictvím své znalkyně posuzoval pravost závěti.

[2] Kriminalistický ústav odmítl žádost žalobce s odůvodněním, že se na operační postupy vztahuje zákonná výluka. Jedná se totiž o interní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, jejichž poskytnutí by mohlo ohrozit odhalování a stíhání trestné činnosti (§ 11 odst. 6 téhož zákona). Žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí kriminalistického ústavu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl. Městský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58, který vyložil pojem *interní pokyn*. Na jeho základě dovodil, že interním pokynem jsou i operační postupy, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal. Zároveň se ztotožnil se žalovaným, že by poskytnutí požadovaných informací mohlo ohrozit odhalování budoucí trestné činnosti.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že městský soud nesprávně shledal napadené rozhodnutí jako srozumitelné a řádně odůvodněné. Žalovaný však nedostatečně reagoval na stěžovatelovu odvolací námitku, že mu mohl informace poskytnout s případným začerněním citlivých pasáží. Městský soud této námitce nepřisvědčil s odkazem na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38. Žalovaný ale oproti stěžovatelově odvolací námitce žádný konkurenční právní názor nevystavěl. Odkázal však na rozsudek městského soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 6 A 61/2017-34, a v napadeném rozhodnutí z něj vyšel. Podle stěžovatele není proto napadené rozhodnutí řádně odůvodněno, a je tak nepřezkoumatelné.

[5] Městský soud dále pochybil tím, že do napadeného rozsudku zkopíroval dlouhé části z jiného svého rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 6 A 61/2017-34, mj. i pasáž se strukturou operačních postupů. Šlo přitom o věcně nesouvisející případ. Stěžovatel má proto pochybnost, zda se městský soud v nynější věci s operačními postupy skutečně seznámil. Kopírování pasáží jiného rozsudku bez bližšího odůvodnění činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[6] Rozsudek městského soudu je podle stěžovatele také nezákonný. Kriminalistický ústav zasáhl neposkytnutím informací do stěžovatelova práva na obhajobu. Bez znalosti operačních postupů nelze znaleckému posudku porozumět ani proti němu podávat námitky. Aby se proti znaleckému postupu bylo možné účinně bránit, je třeba znát celý postup znalce. Ze téhož důvodu nemůže stěžovatel požádat ani o vypracování revizního znaleckého posudku. Městský soud alibisticky argumentuje, že každý znalec musí v případě pochybností sdělit metody a postupy, podle nichž pracoval. Podle stěžovatele není v takovém případě důvod operační postupy neposkytnout.

[7] Stěžovatel neshledal v poskytnutí informací ani ohrožení činnosti Policie ČR. Informace obsažené v operačních postupech jsou totiž veřejné a dají se dohledat v odborné literatuře. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38, navíc plyne, že povinný subjekt nemusí poskytnout informaci podle § 11 odst. 6 informačního zákona pouze tehdy, není-li veřejně dostupná. Operační postupy jsou však

pokračování

dohledatelné v odborné literatuře. Proto stěžovatel považuje za legitimní také svou námitku, že žalovaný mohl citlivé pasáže začernit.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil odkaz městského soudu na předchozí judikaturu za žádoucí, neboť posiluje předvídatelnost práva. Dále vysvětlil, že operační postupy kriminalistického ústavu mají zpravidla jednotnou strukturu, což ale neznamená obsahovou shodu.

[9] Podle žalovaného nejsou operační pokyny pouhým kompilátem veřejně známých skutečností z odborné literatury. Mimo teoretická východiska totiž obsahují např. požadavky na znalecké zkoumání nebo obecné postupy ve vztahu k činnosti laboratoře. Poskytnutí informace by mohlo ohrozit schopnost policejních orgánů odhalovat trestnou činnost a tím i ohrozit třetí osoby jako potenciální oběti trestné činnosti. Žalovaný dodal, že začernění konkrétních pasáží by postrádalo smysl, protože vzhledem k povaze dokumentů by musel požadované dokumenty začernit prakticky celé.

[10] Stěžovatel v replice relativizoval originalitu informací z operačních postupů. Vzhledem ke specifičnosti oboru podle něj musí být při určité snaze veřejně dohledatelné. Také je sporné, že by bylo bez znalosti metodologie znalce možné výsledkem přezkoumat znalecký posudek. Zatajení informací nemá pro potenciální pachatele význam, protože se mohou na trestnou činnost připravit pouze z veřejně dostupné literatury. Naopak v jeho konkrétním případě znemožňuje odepření poskytnutí informace revizi posudku, a tedy efektivní výkon práva na obhajobu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[12] NSS nejprve posoudil, zda je rozsudek městského soudu přezkoumatelný. Stěžovatel namítl, že městský soud do odůvodnění napadeného rozsudku doslovně zkopíroval pasáže jiného svého rozsudku č. j. 6 A 61/2017-34. Obecně je nepřezkoumatelnost vyhrazena jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kvůli nimž nelze napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 61).

[13] NSS dává stěžovateli za pravdu, že body 27-33 napadeného rozsudku skutečně až na drobné úpravy akcentující odlišnost požadovaných informací odpovídají příslušným pasážím v rozsudku městského soudu č. j. 6 A 61/2017-34. Kasační soud však z tohoto důvodu neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[14] Inspirace městského soudu svým dřívějším rozsudkem je totiž logická, neboť oba případy jsou navzdory stěžovatelovu tvrzení srovnatelné. Také ve věci sp. zn. 6 A 61/2017-34 se tamní žalobce domáhal poskytnutí operačních postupů kriminalistického ústavu, byť jiných než v nyní posuzované věci. Městský soud se v nynějším rozsudku k tomu, že ve skutkově obdobné věci již rozhodoval, přihlásil (bod 26) a s již přijatými závěry se ztotožnil. Pokud za takové situace městský soud do napadeného rozsudku převzal některé pasáže z rozsudku č. j. 6 A 61/2017-34, není jeho rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[15] Stěžovatel v souvislosti s tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku také namítl, že městský soud z rozsudku č. j. 6 A 61/2017-34 doslova převzal i obsah operačních postupů. Kasační soud se s obsahem obou operačních postupů, jejichž poskytnutí se stěžovatel domáhal v nyní posuzované věci, seznámil. Jejich struktura je stejná, jako uvádí městský soud v bodě 30 napadeného rozsudku. Ačkoli to tak sice může na první pohled působit, městský soud tedy pouze doslovně nepřevzal nesouvisející pasáž z jiného rozsudku. Struktura operačních postupů kriminalistického ústavu byla zkrátka u všech přezkoumávaných operačních postupů jednotná (jak ostatně zmínil i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti).

[16] NSS dále nepřisvědčil námitce, podle níž městský soud pochybil, pokud shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným. Ve shodě s městským soudem odkazuje na svůj rozsudek č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, podle něhož *„správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“*. S městským soudem lze souhlasit v tom, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný dostatečně podrobně vysvětlil důvody, kvůli nimž nelze informace poskytnout. Jak NSS vyloží níže, je zjevné, že ani výslovné vypořádání námitky týkající se žádosti o částečné začernění některých pasáží v poskytnutých informacích by na závěru správních orgánů nic nezměnilo. Argumenty, kterými žalovaný odůvodnil neposkytnutí celých operačních postupů, byly i bez toho dostatečně ucelené. Ani to, že ve svém odůvodnění vyšel žalovaný z rozsudku městského soudu, který se rovněž týkal žádosti o poskytnutí operačních postupů téhož povinného subjektu, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným; naopak bylo podle kasačního soudu v pořádku, že žalovaný zohlednil rozhodovací činnost správních soudů ve srovnatelné věci. Městský soud tak rozhodnutí žalovaného správně posoudil jako přezkoumatelné, a jeho rozsudek tedy není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[17] Stěžovatel je dále přesvědčen, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť mu požadované informace měly být poskytnuty.

[18] NSS k tomu uvádí, že právo na informace je na ústavní úrovni zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, podle jehož odst. 1 *svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny*. Podle pátého odstavce téhož článku jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Toto základní právo provedl zákonodárce především prostřednictvím informačního zákona.

[19] Vzhledem k tomu, že se nejedná o právo absolutní, obsahuje informační zákon výjimky, kdy povinný subjekt může poskytnutí informace omezit nebo ji nemusí poskytnout vůbec. V nynějším případě je relevantní především oprávnění povinného subjektu omezit poskytnutí informace, *pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu* [§ 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona].

[20] Dále je pro posuzovanou věc podstatný § 11 odst. 6 informačního zákona, podle něhož *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné*

pokračování

činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. V tomto případě zákon hovoří přímo o neposkytnutí informace, nikoli pouze o omezení jejího poskytnutí.

[21] Mezi účastníky je sporný charakter tzv. operačních postupů kriminalistického ústavu. Jedná se o dokumenty, které obsahují především technické detaily postupu znalce při vyhotovování znaleckých posudků (v jakém prostředí má pracovat, jaké nástroje má použít, jak se vyhnout možným chybám apod.).

[22] Městský soud podle NSS správně vyhodnotil operační postupy jako vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, a to s odkazem na rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2007, č. j. 5 As 28/2007-89. Z něj mj. vyplývá, že „není vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu“. Městský soud v bodě 31 napadeného rozsudku vyložil obsah operačních postupů. Uvedl, že obsahují jak teoretická východiska, tak souhrn požadavků, které musí znalec při znaleckém zkoumání dodržet. Dokumenty obsahují mj. popis předmětu zkoumání, výčet přístrojového vybavení a popis činnosti laboratoře jako celku. Městský soud podle NSS správně dovodil, že se jedná o dokument závazný pouze pro pracovníky povinného subjektu. Závěr městského soudu, že požadované informace jsou vnitřními předpisy povinného subjektu, je podle NSS správný.

[23] NSS souhlasí také se závěrem městského soudu i správních orgánů, podle nichž jsou požadované informace citlivé pro potenciální odhalování trestných činů ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona.

[24] Podle kasačního soudu neznamená neposkytnutí operačních postupů zásah do stěžovatelova práva na obhajobu. Městský soud v bodě 33 svého rozsudku správně upozornil, že případné nejasnosti ohledně znaleckého posudku objasní znalec během výslechu. Tento výslech může navrhnout obžalovaný a konfrontovat během něj znalce také s konkrétními námitkami vůči znaleckému posudku. Pokud by znalec posudek dostatečně neobjasnil, přibere se do trestního řízení nový znalec.

[25] Názor stěžovatele, podle něhož je vždy třeba znát metodologii znalce, aby bylo možné účinně se bránit proti znaleckému posudku, je příliš kategorický, jakkoli mu lze v základu přisvědčit. Není pochyb, že znalecký posudek musí používat racionální, obvykle standardizované, zpravidla replikovatelné a třetím osobám ve všech podstatných aspektech vysvětlitelné postupy zjištění rozhodných skutečností. Znalecké zkoumání nikdy nesmí být „černou skříňkou“, do níž nelze zvenčí nahlédnout. Míra detailnosti popisu metodiky ve znaleckém posudku pak závisí na jeho konkrétní povaze. Nicméně v některých případech může být vhodné, zejména proto, aby se případní pachatelé trestné činnosti nenaučili určité vlastnosti zkoumaných předmětů předem upravit, aby sejevily, jak pro páchaní trestné činnosti potřebují, držet detaily používaných metod stranou širšímu zájmu veřejnosti. Nepůjde o jejich utajení v pravém slova smyslu, nýbrž pokud možno o co nejvíce neveřejné a diskrétní nakládání s nimi. Odborná komunita je bude zpravidla znát, ovšem ne nutně v takové míře detailnosti, aby bylo pomocí takovéto znalosti možno efektivitu znaleckých

postupů zmařit, přinejmenším po nějakou dobu, než se dotyčné informace svým přirozeným „prosakováním“ do odborné komunity více rozšíří.

[26] Objektivita znaleckých postupů a právo na kontradiktornost trestního procesu jsou pak zaručeny zejména tím, že každý obviněný má právo předložit vlastní znalecký posudek, který může svými metodami a zjištěními konkurovat posudkům pořízeným orgány činnými v trestním řízení. Jiný znalec přitom jedná podle jím užívané metodiky a zásadně má být nezávislý na znalostech a postupech kriminalistického ústavu. Pokud má posudek pořízený obviněným předepsané náležitosti a znaleckou doložku, soud s ním nakládá jako s rovnocenným důkazem vůči posudku, který si vyžádal orgán činný v trestním řízení. Poté je na posouzení soudu, jak vyhodnotí relevanci konkurenčních důkazních prostředků, přičemž spornou otázkou nepochybně může být i metodologie jednotlivých posudků a jejich shoda či odlišnost. V takovém případě se jistě lze zabývat i metodologií a z ní vycházejícími postupy, není však nezbytné odkrývat metody práce znalců kriminalistického ústavu nad rámec toho, co je nezbytné pro vypořádání sporných otázek ohledně pořízených posudků. Závěr o tom, které z konkurujících si znaleckých zjištění je přesvědčivé a které nikoli, již v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů záleží na kontextu případu. Tímto způsobem také v trestním řízení stěžovatel postupoval, jak vyplývá z bodů 16-17 jeho repliky. Není přitom úlohou kasačního soudu, aby v nynějším řízení hodnotil myšlenkový postup trestního soudu při hodnocení důkazů. Důležité je, že obviněný má možnost výše popsaným způsobem realizovat svá procesní práva.

[27] NSS ve shodě s městským soudem shrnuje, že trestní právo procesní upravuje dostatek prostředků, které zabezpečují přezkum znaleckých posudků a jejichž prostřednictvím lze realizovat právo na obhajobu. K tomu není nezbytné disponovat čistě technickými a organizačními detaily vyhotovování znaleckého posudku. Takový vhléd by totiž mohl narušit schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek. Jak zmiňoval městský soud, vzrostla by možnost pachatele upravit své jednání například při znalosti konkrétního stroje, který znalecký ústav používá. Stejně tak by mohl využít jiného slabého místa souvisejícího s postupem znalce, jež by zjistil z operačních postupů.

[28] NSS tedy souhlasí se závěrem městského soudu i správních orgánů, že stěžovatelem požadované informace jsou svou povahou vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, a dále spadají pod výluky podle § 11 odst. 6 téhož zákona. Jejich neposkytnutí bylo tedy v souladu se zákonem.

[29] Kasační soud v této souvislosti odkazuje i na svůj nedávný rozsudek ze dne 18. 12. 2025, č. j. 2 As 47/2025-54, bod 43: „(...) Informační zákon stojí na obecné zásadě, že informace, jimiž disponují povinné subjekty, se zásadně poskytují a jen výjimečně, pokud existují zákonem stanovené důvody, a navíc je neposkytnutí i proporcionální při poměření zájmu na jejím poskytnutí s právy či zájmy, které by mohly být poskytnutím nežádoucím způsobem dotčeny, se neposkytnutí. V oblasti poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů však zákon zakotvil široce formulovanou výjimku z poskytování. Ta vychází z předpokladu, že povaha činnosti těchto orgánů je taková, že mnoho jejích aspektů je třeba (alespoň po nezbytnou dobu) skrýt před veřejnou informovaností o nich, mají-li být schopny dlouhodobě plnit svůj účel. Je totiž založena na neustálém „soupeření“ intelligence, nápaditosti,

pokračování

*píle, systematickosti, smyslu pro detail a troufalosti pachatelů trestné činnosti či osob narušujících bezpečnost České republiky s podobnými vlastnostmi těch, jež mají v rámci systému trestní spravedlnosti a systému ochrany bezpečnosti České republiky jejich činnosti předcházet či ji odhalovat. Pokud by prostřednictvím používání informačního zákona bylo možno poznat metody, postupy, slabiny, rozsah disponibilních informací, strukturu jednotlivých orgánů, detaily personálního obsazení, dislokaci, finanční, materiální či personální zdroje a nejrůznější další relevantní rysy činnosti uvedených orgánů, jejich schopnost naplňovat legitimní účel své existence by byla snížena. Zároveň v souvislosti s činností orgánů činných v trestním řízení a bezpečnostních sborů existuje velmi často reálné riziko, že poskytnutí informací o jejich činnosti by mohlo ohrozit práva třetích osob, typicky pracovníků těchto orgánů, osob s nimi spolupracujících, osob, jež jsou předmětem zájmu činnosti těchto orgánů, či osob, jejichž životní sféra je touto činností – nezávadka zcela náhodně – dotčena, a to často ve velmi intimních souvislostech. V rozsahu výluky podle § 11 odst. 6 informačního zákona tedy platí, že informace do ní spadající (týkající se, tedy **relevantně související** s předcházením, vyhledáváním, odhalováním nebo stíháním trestné činnosti nebo ochranou bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku) se neposkytnou, je-li možné, že by jejich poskytnutím došlo k dotčení práv třetích osob nebo snížení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“*

[30] Přestože se věc sp. zn. 2 As 47/2025 týkala odlišného druhu informace o trestním řízení (usnesení z přípravného řízení), považuje NSS citované obecné závěry odkazovaného rozsudku za příléhavé i pro nyní posuzovanou věc. Vyjadřují totiž restriktivní přístup k poskytování takového druhu informací, které by mohly, zjednodušeně řečeno, ohrozit odhalování trestné činnosti.

[31] Stěžovatel dále tvrdí, že informace obsažené v operačních postupech jsou veřejně dohledatelné v odborné literatuře, a tudíž není důvod je neposkytnout. V tomto argumentu si však stěžovatel poněkud protiřečí. Pokud by byly požadované informace skutečně veřejně dohledatelné, nemusel by o ně žádat a vyhledal by si je sám. Poznatky uvedené v operačních postupech pochopitelně mohou primárně vycházet z odborné literatury a dalších zdrojů. Jsou v nich však aplikovány a specifikovány na konkrétní činnost kriminalistického ústavu, k čemuž jsou vybrány vhodné metody. Na takový unikátní aplikovaný postup se vztahuje výluka z poskytnutí informací z důvodů, které NSS vyložil výše.

[32] Na tom nic nemění ani stěžovatelův odkaz na rozsudek městského soudu č. j. 10 A 251/2011-38, z něhož obecně plyne, že veřejně dohledatelné informace nepodléhají výluce. Městský soud však v odkazovaném rozsudku současně připouští, že v takových pokynech se mohou nacházet i informace, jejichž zveřejnění by bylo nevhodné: „*Jsou-li však v předmětném pokynu upraveny takové postupy či metody, které obecně známé nejsou a jejich popis nelze běžně nalézt ani ve veřejně dostupných odborných kriminalistických publikacích, bude utajení existence takových metod jistě žádoucí, neboť jejich prozrazení může ztížit práci policie při odhalování trestných činů.*“ Z citovaného rozsudku tedy nelze dovodit přípustnost poskytnutí takových pokynů bez dalšího. Jak již zároveň NSS vysvětlil v předchozím bodě, informace v operačních pokynech zásadně nelze považovat za zcela veřejně dohledatelné.

[33] Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se poskytnutí požadovaných informací se začerněním citlivých pasáží operačních postupů, NSS opět odkazuje na výše uvedené. Vzhledem k výluce z povinnosti poskytnout informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona bylo žádoucí neposkytnout dokument jako celek. Je také možné, že, jak tvrdí žalovaný, by případné začernění bylo stejně neúčelné, protože by se znečitelnění týkalo převážné části požadovaných dokumentů.

[34] NSS shrnuje, že charakter operačních postupů kriminalistického ústavu ospravedlňuje výluk z práva na informace. Nedochozí přitom k porušení práva na obhajobu, protože právní řád poskytuje dostatečné možnosti přezkumu znaleckého posudku v trestním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu